

slovenska
DRŽAVA
FOR A FREE SLOVENIA

"Gospodje, prišel bo čas,
ko bo beseda
komunist - kleveta"

Prof.dr.Ehrlich akademikom 1941.

LETNIK XL - VOLUME XL

MAJ 1989

ŠT.5 NO.5

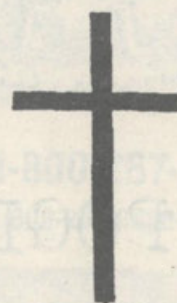
SLOVENSKA

DARITVENA ŽRTEV

pred 44timi pomladmi

"Jaz sem, ki sem"

"Ne ubijaj"

Anno Domini 745 - "Gnijo po poljih"

1 2 0 0
L E T

Anno Domini 1945 - "Gnijo po moriščih"

"Ali sem mar jaz varuh svojega brata"

"Jaz sem, ki sem"

Pred 44timi pomladmi je novo življenje prekipevalo povsod po slovenski zemlji. Cvetlice, grmi in drevesa so cvetela v vsem svojem pomladnem sijaju in v mavričnih barvah. Petje ptičkov od prvih žarkov jutranjega sonca do sončnega zatona je bilo tako harmonično kakor tudi vsaki s svojo lastno svojsko melodijo.

Nasprotno vsemu temu življenju pa je istočasno potekalo uničenje tisočev mladih življenj, prikrito pozornosti javnosti. Zločinec je podvzel skrajno neverjetne ukrepe, da bi zagotovil, da bo zločin ostal skrit. Celo zgodovina ni smela zabeležiti dogodkov, da o kakšnih znamenjih, ki bi nakazovala grobove žrtev sploh ne govorimo.

Subscription rates
\$15.00 per year
\$1.50 single Issue

Advertising .45c per agate line

Owned and published monthly by Slovenian National Federation of Canada.
Lastnik in izdajatelj Slovenska Narodna Zveza v Kanadi
646 Euclid Ave., Toronto, ON M6G 2T5
Edited by Editorial Board
Urejuje konzorcij Slovenske Države
Zastopnika konzorcija SD:
Martin Duh
Calle 105, No. 4311
Villa Ballester, Argentina
Ludvik Jamnik
79 Watson Ave.
Toronto, ON M6S 4E2 Canada

Letna naročnina znaša: Za Kanado in ZDA 15.dol, za Argentino in Brazilijo po dogovoru. Anglija, Avstrija, Avstralija, Francija in druge države 12.dol.US. Po letalski pošti po dogovoru.

Za podpisane članke odgovarja prsec. Ni nujno, da bi se avtorjeva naziranj morala skladati v celoti z mišljenjem uredništva in izdajatelja

Prairie Supplement

Vol. 39, No. 6

June 1988

Single Issue Price

\$1.00

NEW SUBSCRIPTION RULES

Subscription to Slovenska Država is \$15 per year and all regular subscribers will continue to receive the Prairie Supplement free of charge

Annual subscription to Prairie Supplement ONLY is \$10 per year

Single Issue price of the Prairie Supplement is \$1 beginning with this issue

OUR ADDRESS

All correspondence including subscription is to be mailed to:

SUPPLEMENT/PRILOGA
P. O. Box 373
Lemont, IL 60439-0373

Please do not mail any cash as the latter can be lost or stolen. Only checks or should be sent by mail and they should be made out to Supplement/Priloga.

Priloga s prerije

Leto 39, št. 6

Junij 1988

Cena posameznega izvoda

\$1.00

NOVA NAROČNINSKA PRAVILA

Naročnina na Slovensko Državo je \$15 na leto in vsi redni naročniki bodo še nadalje prejeli Prilogo s prerije zastoj

Letna naročnina SAMO za Prilogo s prerije je \$10

Cena posameznega izvoda Priloge s prerije je \$1 začenši s to številko

NAŠ NASLOV

Vso korespondenco z naročnino vred pošiljajte na:

SUPPLEMENT/PRILOGA
P. O. Box 373
Lemont, IL 60439-0373

Prosimo, da ne pošiljate kakršnekoli gotovine, ker se slednja lahko zgubi ali jo ukradejo. Po pošti pošiljajte samo čeke, ki pa naj bodo naslovljeni na Supplement/Priloga.

POGLEJMO SI V OČI

Ko pride maj, se zganejo spomini; ne samo tistim, ki smo v mislih vsak dan na grobeh, ampak tudi onim, ki jih sovražno odrivajo od sebe. V domovini se je življenje premaknilo: narod vstaja iz štiridesetletne sužnosti, ko je bil obsojen na trpljenje in molk, in zahteva odgovor na veliko laž revolucije, ki so ji rekli "osvobodilna fronta". Dnevi zamolčane zgodovine mlademu rodu niso več simbol strahu, ob katerem bi trepetali, ampak jim vsak dan bolj postajajo vir moči in odločnosti, odkriti vso resnico tistih brezpravnih dni.

Razne obletnice po tolikih letih čisto naravno izgubljajo nekdanjo bolečino, na to mesto pa stopa razkrinkana revolucija z vso grozo, lažjo in prevaro, s katerimi si je partija prisvojila oblast. Danes se v Sloveniji gode stvari, o katerih bi se pred nekaj letih nihče niti misliti ne upal. Zadnji od starih revolucionarjev odhajajo, mlajši pa prevzemajo moralno, duhovno in gospodarsko razvalino, ki je zrastle na krvi in tiraniji. Prihaja čas odgovorov za krivico in zločine od tistih prvih začetkov leta 1941 pa do današnjih dni. Narod že sprašuje, partijska vlada pa molči, ker nima opravičila za tako velik zločin nad narodom. Prav je, da temu resničnemu ljudskemu sodišču dodamo svoj glas tudi mi, preživeli slovenski domobranci. Največ smo žrtvovali, zato z vso pravico zahtevamo od partijskega vodstva:

-Ko že ni mogoče mrtvim vrniti življenja, vsaj javno priznajte, da ste jih pobili!
-Vrnite narodu prepovedano ozemlje Kočevske Reke in Kočevskega Roga!

-Pokažite množične grobove v Rogu, Teharju, okoli Hrastrnika, na Jesenicah, pod Ljubnikom, za Toškimi čelom, v Krimu, in po nešteti drugih krajih slovenske zemlje; pokažite na kraje vašega zverinstva in dajte jih narodu, da na te neznane grobove postavi križ in prižge lučko v njihov spomin!

-Pozivamo Ivana Mačka-Matijo, ki je v Rogu vodil izvensodno pobijanje na deset in deset tisoč slovenskih domobrancev in drugih "izdajalcev", naj prizna, da vsa ta nesrečna množica slovenskih ljudi-ki se ceni na 35 tisoč- niso bili pobiti, ker so bili izdajalci ali zločinci, ampak zato, ker jih je komunistična partija smatrala za nevarne

idejne nasprotnike.

-Naj vsi še živenci člani 'stare garde komunistične partije', ki imajo krvave roke, ne začno ponovne poostrene gonje o 'zločincih in izdajalcih', kot se je zgodilo pred nekaj leti, ko je Spomenka Hribar pozvala na narodno spravo. Bo zgodovinsko veliko bolj točno, če priznajo, da je ravno SKP nekdanji mirni, poštteni in pridni slovenski narod oklicala za narod 'zločincev in izdajalcev', da bi tako 'opravičila' svojo revolucijo in svoj veliki zločin nad narodom. Na Slovenskem je KP bila in je do danes ostala edini resnični zločinec in izdajalec, vsi drugi so bili samo žrtve svetovne boljševiške zarote. KP se je postavila za voditeljico naroda, vse druge (nad 90%) pa je ožigosala kot narodne izdajalce.

NE POZABIMO

Revolucija je že zgodovina. Nič se ne da spremeniti, blepšati ali zabrisati. Zgodovina je navadno pristranska, ker jo pišejo zmagovalci, v našem primeru pa je še toliko bolj tragično, ker so bili premaganci v veliki večini likvidirani, zato marsikaj ne bo nikoli razodeto. Narod ve, da je ta 'zgodovina' ponarejena, zato šele mladi rod znova išče in sprašuje o stvareh, ki jih je partija skrivala štiri desetletja. Šele to bo resnična zgodovina. Že zdaj razni nekdanji vsemogočni načelniki, ki so s tako naslado gonili v smrt na tisoče ljudi, stoje pred narodom in molče, ko jim kritična mladina bere izjave preživelih iz emigrantskih časopisov in revij. Torej je politična emigracija le izpolnila svojo dolžnost in nalogo!

Vseeno pa je treba opozoriti na gotova dejstva, ki bodo pri ocenjevanju revolucije brez dvoma odločilnega pomena: Revolucijo je začela peščica v Moskvi izšolanih komunistov z edinim namenom, da se dokoplje na oblast; osvoboditev naroda jim je bila deveta briga. Oklicali so zlagano OF in začeli z umori vodilnih oseb in celih družin. Po poznejših izjavah raznih funkcionarjev so bile izbrane žrtve v veliki meri nedolžne, strašno nečloveško mučenje pa je imelo namen izsiliti priznanje, da se ustrahuje ljudi, ki so bili proti partizanom. Teh žrtev je bilo do srede leta 1942 že blizu dva tisoč. Šele tedaj se je

nared uprl, ko mu v križnem ognju med partizani in okupatorjem ni bilo več obstanka iz dneva v dan pa je jasneje spoznaval, kaj komunizem prinaša.

In ko danes gledamo nazaj, vidimo, da je slovenski narod prav ocenil. Dva tisoč poklanih po domoh in v gozdovih, ker komunističnih zločinov niso odobraval; nad tisoč Vaških stražarjev pobitih za časa turjaških dni, septembra 1943, ko so se 'osvobodilni borbi' združili s fašističnim okupatorjem proti slovenskemu narodu; več kot dvanajst tisoč po koncu vojne vrnjenih in zajetih domobrancev, katere so pobili brez sodne obravnave; in še drugi- vseh skupaj približno 35 tisoč od niti ne dva milijonskega naroda! Med temi je bilo tudi 79 duhovnikov, kuratov in bogoslovcev, z edinim grehom na vesti, da so bili na poti brezbožni komunistični tovariši.

NERAZUMLJIVO....

Ko bi kdo mogel videti in razumeti vse grozote komunistične revolucije in jih sprejeti kot družbeno in časovno nujnost, bi še vedno ostalo mnogo vprašanj, na katere ni mogoče odgovoriti. KP še vedno poudarja, da je začela socialno revolucijo za osvoboditev naroda. Samo ta zlagana trditev dvigne celo vrsto protislovij in seveda vprašanj:

-Kakšno politično ali vojaško korist je pri 'osvoboditvi naroda' partijsko vodstvo imelo od nečloveškega mučenja, ki je bilo delež skoro vseh žrtev njihovega nasilja? Izpričano je, da so jih pekli na razbeljenih železnih ploščah, jim iztikali oči, jim rezali jezike, ušesa, ude, ali jim vlekli kožo s hrbtov? Za koliko minut se je zaradi tega vojna prej končala!? Na mnogih mestih se hvalijo, da je v Jugoslaviji trajala osem dni dalj (do 17. maja), ne povedo pa, da so v tem tednu pokončali blizu četrt milijona Ustašev, katere so Angleži pri Bleiburgu zavrtili.

-Kakšni narodni izdajalci so bili tisti dojenčki, katere so v Teharju iztrgali materam ter jih izpostavili vročemu soncu, da so od vročine omagali?

-Kaj je proti 'osvoboditvi in svobodi naroda'

dalje na str.3

POGLEJMO...

nadaljevanje s str. 2

v Teharju zagrešil domobranski kurat, da so mu odsekali roko, ker je izdanim domobrancem delil vesoljno odvezo, ko so jih odvezali na morišče?

—Kakšen izdajalec je bil nadškof Anton Vovk, katerega je naščuvana drhal ob prilike birme na Dolenjskem napadla, ga polila z bencinom in zažgala? Živ je gorel kot plamenica, da bi posvetil v temo naših dni.

ŠE BOLJ NERAZUMLJIVO

Na žalost vse te žrtve niso prebile teme niti v srcih nekaterih tistih, ki so bili za nami poslani, da bi nam pomagali ohraniti vero in narodno zavest. Odkrito rečeno, namesto jasnosti in opore so nam s svojim zadržanjem mnogi prinesli idejno zmedo. Celo zdaj, ko se v domovini že nekaj let vse podira; ko ves svet govori in piše o škandaloznem gospodarskem položaju, v katerega je nezmožni komunistični režim pahnil jugoslovanske narode; ko režim molče priznava množične zločine med vojno in po njej—se nekateri še naprej družijo s predstavniki režima. Kdor se z volkovi družijo in z njimi tuli, je volk. Prišel je čas, ko je treba ljudi na to opomniti pa naj še tako boli. Mi vsi smo poklicani, da branimo resnico. Peta božja zapoved: Ne ubijaj! —je bila dana vsem ljudem in za vse čase. Komunisti so bratomorno vojno začeli s svojimi zločini, zato so krivi! Zdaj pa se nekateri tako ženejo in poudarjajo, da "je treba vse pozabiti"... Nikoli in pod nobenim pogojem, dokler za ta veliki zločin ni javnega priznanja in kesanja.

Pri obrambi resnice nam je ostala samo še beseda. Ali znamo izkoristiti to edino možnost? Le pogledimo, kako neustrašeno papež nastopa za pravice svojega naroda in se družijo s tistimi, ki se upirajo krivičnemu režimu na Poljskem! Pri Hrvatih ali Litvancih je na političnih sestankih videti tudi duhovnike, ko gre za obrambo resnice. Kako pa je v tem pogledu z nami Slovenci? Pred nekaj dnevi sem našel stare fotografije z našega romanja v Midland in na njih opazil tudi škofa Rožmana in druge... a od takrat je že dolgo. Takrat še nismo imeli Spominskega križa, v srcih pa smo nosili spomin na naše pomorjene brate in smo bili vsi enega duha. Že sam križ je bil nekaterim odveč. Od takrat naprej so vsako leto kakšne težave. Romarjev je vsako leto več, pri križu pa že več let pogrešamo duhovnika. Tudi v cerkvi ne slišimo nobene besede v spomin tistim, katerim je škof Rožman ta romanja začel. Zakaj tako? Ali se bojimo križa ali resnice, ali rdečih tipalk med nami? Ali ni morda prav v tem tudi vzrok, da se pokojnega škofa v našo veliko sramoto tako malo spominjamo, in je izjava, ki je nekemu ušla z jezika.

"da ga ni poznal", samo ponesrečen izgovor?

Ob vsem tem pomislimo, kakšno navdušenje in ponos bi prevzela, recimo, ameriški, nemški, italijanski ali katerikoli drugi narod, če bi dobili samo enega novega mučenca! Mi jih imamo na tisoče, niso proglašeni, toda imamo jih, del našega naroda so, njihova mučeniska kri je tekla in njihovih src in namakala slovensko zemljo. Toda namesto, da bi bili nanje ponosni in se jim priporočali, vemo, "da ne bodo nikoli mučenci, ker so nosili orožje", znamo obsojati, "da so dobili, kar so zaslužili", ne vzamemo pa časa, da bi se poučili o drugi strani revolucije in spoznali resnico. Namesto tega protikomunistično branje mečemo v koš, v politiko se ne mešamo (očitno pa je, da je 'politično' samo tisto, kar je proti komunističnemu režimu), vse to z edinim namenom, "da se to pozabi". Ali ni to ponovni umor časti vseh nesrečnih žrtv revolucije? Tako znamo plačevati samo Slovenci, ker smo 'boljši in bolj katoliški'...

Kje je vzrok za vso to moralno zmedo? Ali ne morda v modernizmu, ki je podrl temelje moralnih vrednot in vse postavil na glavo?

Of consuming interest

Year after year, government after government, Canada has built up a debt that now totals over 320 billion dollars. So that today, one third of every tax dollar is wasted just paying the interest on this massive debt. Let's stop short-changing ourselves. We've got to deal with the debt now. That way we can guarantee our social programs in the future. And that's in everybody's best interest.

For more information call 1-800-267-6620

1-800-267-6650 (T.D.D.)

Canada

DOSTOP STROGO PREPOVEDAN

Najbolj surov je bil izvensodni poboj SLOVENSKE DOMOBRA-CEV. Težko si je predstavljati argumente, ki so tiste, ki so sprejeli odločitev, vodili v takšno nečloveškost. Toda, ko pretehtamo morebitne "vojaške ali politične" razloge, postane očitno, da je bila želja po maščevanju nad bivšimi političnimi in vojaškimi nasprotniki brzkone odločilen argument. Po tem, ko so se vodilni slovenski boljševiki okopali v krvi 10.000 ljudi, je bilo za naprej vse lažje. Samo začetek je težak.

Vendar so se množični grobovi v Kočevskem Rogu napolnili v največji tajnosti (kot pravi polkovnik SIMO DUBAJIČ v 11. številki letošnje Mladine, so umazan "tehnični" posel opravile tudi NEKATERE NESLOVENSKE VOJAŠKE ENOTE). (Torej, v glavnem SLOVENSKE! op.ur.) Zato je bilo potrebno slovenskemu ljudstvu tudi javno in na najbolj otipljiv način pokazati, kako se bo vladalo v Sloveniji in predvsem, kako bo oblast eliminirala svoje potencialne nasprotnike.

Mladina št. 13
7. april 1989

Merilo: 0 1 2 3 4 5 km

Legenda:

- nekdanja laborišča
- ▲ morišča domobrancev

- 1 Prepovedana cona Kočevske Reke
- 2 Področje Kočevskega Roga, prepovedano za tuje
- 3 Jasnica (policijski izobraževalni center)
- 4 Svetli potok, poligon za urjenje rezervistov
- 5 Državna lovišča, rezervat za vzrejo divjih živali
- 6 Možna lokacija »naprave« - lager za oporečnike?

Brez vzorov in ideje stojimo na peščenih tleh modernega sveta in se zmote niti ne zavedamo. Zadovoljimo se kvečjemu z dialogom, tem duhovnim strupom našega časa in debatiramo na desno in levo, pozabljamo, da vsak dialog pomeni kompromis v kompromisu pa ni popolne resnice. Ali je potem kaj čudno, če smo že prav blizu tiste točke, kjer ne bo nobene razlike med dobrim in zlom, kjer je vse enako dobro ali enako slabo, zato je mešanih zakonov vedno več, mladine je v cerkvi vedno manj, greh je itak samo še ostanek starih neumnih časov. Kdo bo

dajal za vse to odgovor?

Letos, ko upanje tudi v domovini gori s svetlejšim plamenom; te dni, ko na sto tisoč misli išče po Rogu, pojdemo v duhu tja tudi mi in prosimo za zvestobo mrtvim in ideji. Z njimi, ki so vse žrtvovali, prosimo, da bi znali in mogli odpustiti, a nikoli pozabiti. Prosimo tudi za mlačne in za vse, ki tavajo v temi in nočejo spoznati resnice....

S. P.

KO SE SPOMINJAMO V KOČEVSKEM ROGU POBITIH DOMOBRANCEV

VELIKA IZDAJA

Pod tem naslovom je londonski neodvisni list THE INDEPENDENT objavil v nedeljski izdaji 23. aprila članek, ki obravnava dogodke v Avstriji, neposredno po zaključku druge svetovne vojne, ko so zahodni zavezniki vrnili v države Vzhodne Evrope, vključno v Jugoslavijo, na tisoče ljudi, ki so bili potem po večini pobiti. Avtor članka, Nigel Nicholson, je bil v tistem obdobju častnik britanske vojaške obveščevalne službe in je vodil repatriacijo okrog 70 tisoč ljudi, med njimi mnogo žensk in otrok, ki so se ob koncu vojne zatekli k zahodnim zaveznikom, v prepričanju, da jih bodo zaščitili pred njihovimi sovražniki. Vedeli smo, piše Nicholson, kakšna usoda jih po vsej verjetnosti čaka, in vendar smo jim lagali, da bodo preseljeni v nova

taborišča v Italiji. Med njimi je bilo okrog 30 tisoč beguncev iz raznih delov Jugoslavije, in nato živo opisuje prizore, kako se je vsa ta množica, v prepričanju, da gre v Italijo, mirno vkrcavala v živinske vagone. Šele, ko se je vlak premaknil proti jugu, so se zavedli, da so vagoni zaklenjeni in spoznali, kakšna usoda jih čaka.

Nicholson nato navaja pokole v Kočevskem Rogu, pri Pliberku in drugod ter ugotavlja, da je bila to najsramotnejša akcija, katero je morala britanska vojska izvršiti na dano ji povelje.

Nicholson nato piše, da se mu zdijo skrajno cinične pripombe, ki jih je odkrit v pravkar objavljenih službenih zgodovinskih zapiskih o vojaških kampanjah britanske vojske na področju Sredozemlja... V teh pripombah, piše Nicholson,

je navedeno brez kakršnegakoli obžalovanja in brez kakršnihkoli znakov pekoče vesti, da je bil izid teh operacij za zaveznike "popolnoma zadovoljiv".

Vojaški krogi pa zdaj trdijo, da so krivi politiki in ti valijo krivdo na vojsko. Nicholson ugotavlja, da so krivi eni in drugi. V želji, da bi ustregli Titu in Stalinu, so zavezniki organizirali to veliko izdajo.

Nicholson zahteva uradno preiskavo, ki bi našla odgovore na vprašanja: kdo in zakaj?

(Op.ur.: Nekaj odgovorov bo morda prinesel sodni proces, ki naj bi se začel 6. junija v Londonu, v katerem bosta soočena takratni poveljnik britanske vojske v Avstriji, brigadni general Toby Low in zgodovinar Nikolaj Tolstoj.)

Kočevski Rog je znan po partizanski »Bazi 20«, bolj malo pa po moriščih okrog 25000 neoboroženih domobrancev in »ostalih izdajalcev« (Kren, Macenova gorica, Krimska jama itd.). To so bili vojni begunci iz Slovenije, ki so jih v maju in juniju 1945 angleški zavezniki iz zbirnega taborišča v Vetrinju na avstrijskem Koroškem, predali jugoslovanskim oblastem. V transportu, za katerega so begunci menili, da je namenjen v Italijo, so bile tudi ženske in otroci. Večina jih je končala v Kočevskem Rogu.

odpovedali svojemu državnemu prazniku 1. decembra in priznali 29. november kot novo slavlje "Titovske bratovščine". Obe diktaturi sta uvedli in vsilili narodom srbohrvaščino kot državni jezik. O JLA ne bomo izgubljali besed, njeno vlogo dobro poznamo. Ta povzroča politično napetost v državi, je hrbtnica propadajoče JKP in predstavlja srbsko hegemonijo nad drugimi narodi. Z odvzemom Albancem avtonomne pravice in svobosčine Srbi niso rešili perečih problemov, pač pa celoten položaj poslabšali in prav s tem ustvarili vrsto novih, ki jih v danih okoliščinah sploh ne bo mogoče rešiti.

Andre Malreaux je že leta 1975. opozoril srbske vodnike, ko je dejal: "Z nacionalno srbsko politiko, ki jo vsiljujete drugim narodom, se igrate z državo". Ta izjava je bila obelodanjena šele 14. 1. 1986. v "Ninu".

Vseučiliški prof. Svetozar Stojanović (E. R.) ne prikriva v dunajski reviji s svojo razpravo velesrbske miselnosti. Je destruktivna in prav zato politično popolnoma zgrešena. Predsednik SLR, Janez Stanovnik, je v USA izjavil nasprotno: "rešitev jugoslovanskega vprašanja vidi le v političnem pluralizmu, v demokraciji in za Slovenijo zahteval samostojno industrijo z odločnim nasprotovanjem državnemu zveznemu nadzorstvu".

Zdomci z zadoščenjem in ponosom sledimo nastopom slovenskih izobražencev v boju za slovensko svobodo z željo, da slovenski narod, danes še vedno pod terorjem in nasiljem političnih mogotcev, podpre njihov idealizem. Nastopil je že skrajni čas evolucije, previdnosti in z njo doba junaških odločitev. Jugoslovanska komunistična ustava dovoljuje slovenskemu narodu odcepitev in oklic svoje države. Miren razhod bo v veliki meri odvisen od zrelosti belgrajskih političnih prvakov. Nudi se jim zgodovinska prilika, da slede naravnemu političnemu razvoju.

Zdomci v svobodnem svetu nioramo biti čuječi, in nas zdovski slovenski politični program razširiti z novimi koncepti politične in ideološke miselnosti celotnega slovenskega naroda.

Svobodna slovenska država:

: SLOVENIJA, bo imela svojo vojsko, podrejeno slovenski državni oblasti. Ta bo ščitila slovenske meje. Ker bo strogo nevtralna in povezana z delovnimi slovenskimi množicami, bo v vedni pripravljenosti na svojih domovih in s tem ne obremenjevala državnega proračuna. Slovenski narod ima danes dovolj resnih izobražencev, ki bodo državo častno in zvesto zastopali pri vseh narodih, tudi južnoslovanskih.

Slovenski narod je odporen in vztrajen. V njem je veliko življenjske sile. V zgodovini je preživel velike politične in gospodarske krize, v času protirevolucije pa dokazal, da je v skrbi za svoj življenjski obstoj pripravljen boriti se za svobodo in neodvisnost, priporočeno svobodo in funkcijsko državnost pa čuvati in braniti! -er ne

Polom ljubljanskega "ekumenizma"

Že dolga leta so se v Ljubljani šli ekumenizem, tako da so vabili na teološko fakulteto pravoslavne dostojanstvenike iz Beograda. To sicer ni bilo iskreno, saj so pri tem, da se ne bi zamerili Srbom, povsem prezrli zastopnike pravoslavnih iz Makedonije. Srbski pravoslavni pa so radi prihajali, tako da so s tem širili velesrbski vpliv tudi v Slovenijo. Hrvaških predstavnikov pa v Ljubljano tudi niso vabili, sicer bi srbski ne prišli.

In tako je ta "ekumenizem" lepo uspeval, v Vatikanu je naletel na odprta ušesa in priznanje. Toda letos je bilo tudi te igre konec. Na praznik sv. Tomaža dne 28.1., zavetnika katoliških šol, so v Ljubljani znova povabili srbske kolege na proslavo na teološki fakulteti, ti pa so svojo udeležbo odklonili. Tako se je vsa ekumenska zadeva pokazala takšna, kot je v resnici.

V nebo vpijoči zločin: POKOL MAVSARJEVE DRUŽINE

Sedem članov pomorjenih 27. decembra 1942. na dan sv. Družine v gradu Dob pri Št. Rupertu na Dolenjskem:

Vilko, umorjen 23. marca 1943;

Dolfi, umorjen 2. maja 1943;

Pavle, umorjen v juniju 1945 v Kočevskem Rogu.

Od 12. članske družine sta ostala pri življenju samo brata France v Clevelandu, USA in Monsignor Jože, župnik cerkve sv. Cirila in Metoda in generalni vikar škofije Helena, Montana, ZDA.

Sporazum med narodi-jugoslovanska rešitev

Politiki in danes že redki jugoslovanski umišljeniki so desetletja poudarjali nevarnost italijanske in nemške ekspanzije. Geopolitična lega naše domovine v današnjih svetovnih političnih razmerah dejansko ni v nevarnosti. Velesile se dobro zavedajo, da bi kakršen koli vojaški poseg pomenil spopad morda celo z nuklearnim udarom. Jugoslavija je po 71 letnem obstoju zato politično nedotakljiva, kvečjemu zaradi komunistične vlade prepuščena "finlandizaciji", to se pravi, sovjetski politični odvisnosti. To ni njena rešitev, niti ne za zvezno komunistično belgrajsko vlado.

Vznemirjajoča poročila o nemirih v državi nas postavljajo pred zgodovinsko stvarnost- 71 letnega obstoja- s prepričevalnimi, usodnimi temelji politične povezave južnoslovanskih narodov, tudi slovenskega, ki se je že leta 1848 odločil za Zedinjeno Slovenijo. To leto je praznoprav nas slovenski narodni praznik, 29. oktober 1918., pa je delna izpolnitev tega zgodovinskega dogodka. Belgrad, kjer so nakopičene vse odločilne politične in gospodarske ustanove, ministerstva, banke ipd., je za državo anahronizem (podedovana zastarelost), s katero državno središče povzroča mednarodna nesoglasja in hromi celotno državno

gospodarstvo - v škodo v prvi vrsti Sloveniji in Hrvaški kot najbolj razvitima republikama.

Kaj predstavlja nevarnost za mir v zvezni državi? Nedvomno v prvi vrsti belgrajska rdeča čaršija s srbskim nacionalizmom in JLA, ki preprečujeta zgodovinsko nujnost- sporazum med južnoslovanskimi narodi za Svobodne južnoslovanske države. Skupna jugoslovanska država pod belgrajskim, to se pravi, srbskim vodstvom, je zapisana gospodarski in politični propasti ker se izogiba sporazuma med življenjsko prizadetimi narodi. Enostranska zgradba državne sestave je posledica kratkovidnosti neodgovornih belgrajskih vodnikov, ker nočejo, niti ne želijo, rešiti mednarodnih odnosov, še manj pa eksplozivnih socialnih in gospodarsko-

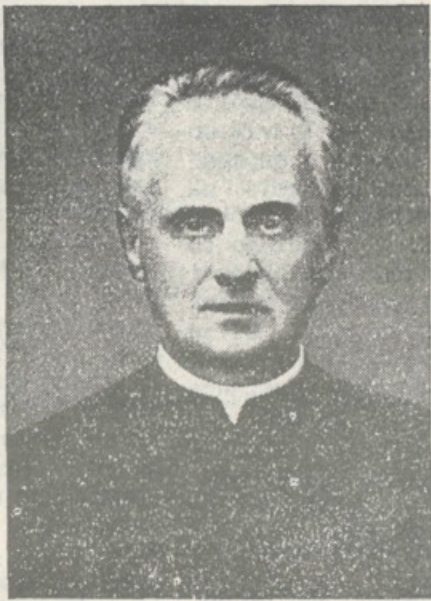
političnih problemov. Skupna država ne more obstajati ne v federaciji, niti v konfederaciji, rešitev je le v Svobodnih državah vseh prizadetih narodov.

Motijo se tisti, ki v svoji naivnosti domnevajo, da je s premestitvijo nekaterih ministerstev v druge republike, že dana rešitev. Južnoslovanski narodi se nočejo podrediti "rasni srbski politiki", ki hoče vsestransko nadvlado v državi. Srbski nacionalizem je vedno težil in tudi dejansko obvladal številčno manjše narodne republike, ki danes vedno bolj glasno vztrajajo v boju za svojo svobodo v svojih Svobodnih državah. Ta pereča vprašanja pa lahko rešijo samo svobodno izvoljeni predstavniki narodov.

Decentralizacija je že po državni zakonodaji iz leta 1974. še bolj pa po nedavnih, narodom vsiljenih ustavnih spremembah neizvedljiva, še več naravnost zanikana. Ponovno je vpostavljen skrajni centralizem, ki je obstoječim republiškimi vzdevkom odvzel poslednje sledove obledelih senc papirnatih državnosti.

Zmotili so se Pasič, kralj Aleksander I. in Tito- z enostranskim totalitarnim sistemom, ki ni bil nikoli porok svobode narodov niti obstoja države. Vsi so bili "polni ust o narodni jugoslovanski enotnosti in bratstvu", Hrvat Trumbić pa je že ob ustanovitvi SHS videl v Jugoslaviji veliko Srbijo. Stalin ni priznava srbskim komunistom; Tita je navidezno priznal šele po Churchillovem prizadevanju. Zgodovinsko je tudi izpričano, da je Stalin leta 1935. preko Kominterne zapovedal rušenje kraljeve Jugoslavije. Tudi Kardelj in Kidrič se v začetku revolucije nista navduševala za Jugoslavijo, sprejela sta jo šele po odločitvi AVNOJA. Kardelj je vzel s seboj generala Avšiča in prof. E. Kocbeka, da sta na skupščini predstavljala slovensko OF. AVNOJ in tudi OF sta danes že navaden papir s posledicami sklepov, ki jih je priznala tudi kraljeva vlada v Londonu. Srbi so se

Univ. prof. dr. L. Ehrlich

* 18. 9. 1878 † 26. 5. 1942

Iz preteklosti mimo sedanjosti v bodočnost se je vzpela svetla misel. Visoko pod zvezde se je vzpela, sprva nejasna, brez določenih obrisov. Pa so se razbilinile meglice in oči so zamaknjene strmele v prelepa prikazen — vizijo:

Ožarjen z mavrično glorio, je iz osrčja Slovenije zrasel GOSPO-SVETSKI PRESTOL, na njem kakor na filmskem platnu vrsta ustoličenih knezov. A glej čudo božje: po njihovih žilah se ni pretakala kri tuje krvi, na njihovih obrazih ni bilo trdih, ošabnih potez nemških fevdalcev; bili so sami ljubi domači obrazi. Obrazi prvih glasnikov, prvih klicarjev slovenstva, velikanov naše zemlje, našega duha. Med njimi: Slomšek, Prešeren, Cankar, Gregorčič — in nepregledna vrsta drugih. Nad prestolom se je kakor monumentalni Michelangelov kip nemo sklanjal nesmrtni lik pokojnega dr. Lamberta Ehrlicha. Nasmeh blaženstva je bil ovekovečen na njegovem licu, njegova desnica pa je ljubeče blagoslavljal po vrsti: slovenske kneze, velike naše zemlje, našega duha. Le bežno se je v njegov obraz zarisala trpka poteza: zaman so njegove oči iskale med njimi, ki jih je narod simbolično ustoličeval, tega ali onega, ki je bil tudi poklican, da narodu kaže pravo pot. Pot iz hlapčevstva v svobodo, v POPOLNO SVOBODO: SAMOSTOJNO SLOVENIJO. Tja, kjer bo bela Ljubljana, majhna pa ponosna, s Plečnikovim genijem oplojena, postala naša matica, naša prestolnica, žarišče vsega našega nehanja in delovanja. Ljubljana — ljubljena...

Črn oblak je prekril nebo, GOSPOSVETSKI PRESTOL se je kakor v silnem potresu zamajal v temelju, veličastna vizija je ugasnila — — —

Dr. Lambert Ehrlich! Ali Ti niso rojenice korotanske že ob zibelki prerokovale, da boš Mentor veliki ideji, ki stoletja korenini v osrčju našega rodu, pa je bila zmerom znova kot Pepelka potisnjena v kot? Ali Ti niso prerokovale, da boš usihajoče korenine te ideje moral prekvasiti s svojo lustno krvjo, da bo iz njih pognala sveža mladika, da se bo mladika razrastla v mogočno drevo — vrhu gore hrast? Ves zaverovan v poslanstvo slovenske besede, v izročilo naših dedov, si padel na žrtvenik te velike ideje. In na tem žrtveniku si zagorel s polnim žarom: plamenica, ki ne ugasne nikoli več. V svitu te večne plamenice se klanjamo najvišji žrtvi, ki si jo položil domu na oltar in presunjeni prisluškujemo odmevu besedi, ki jih — mož je klene volje in žive vere — še iz onostranstva kot jasnovidec govoriš:

— Ni čas, prijatelji, da bi kot Jeremija nad razvalinami žalovali, da bi se vdajali malodušju, da bi točili solze za minulim, izgubljenim. Takšna je moja oporoka: Dvignite glave, zavijajte si rokave, zastavite korak! Vztrajajte — to je naša življenjska modrost. Velika ideja, naša stara pravda, je na pohodu, je kakor orel, ki mu rastejo peruti, pogum in samozavest. Zaman se vanj zaletavajo črni vrani, zaman mu skovir poje mrtvaško pesem — z razpetimi krili hiti soncu nasproti. Verujte, upajte in ljubite, pa vam bo priborjeno in dodeljeno — takšna je božja volja...

In mi verujemo, upamo, ljubimo, vztrajamo ter zvesto hodimo za sledom Tvojih stopinj in za glasom Tvojih besedi — Ti naš veliki vodnik in učenik!

MIRKO KUNČIČ

TORONTO
IGRA, PESEM IN ŠE KAJ

Precej časa je že od letošnje Velike noči. Skoraj še na pragu zime smo praznovali tiste dni in članice Katoliške ženske lige je skrbelo, kje dobiti zelenje in mačice za butarice, ki po cvetni nedelji krasijo naše domove in oživljajo romantično slovensko tradicijo. K žegnju smo prinašali velikonočne dobrote. Na velikonočno vigilijo pa doživeto dojemali pomen Kristusovega vstajenja in njegove luči... Koliko lepše življenje bi za marsikoga bilo, če bi vsako nedeljo prihajali k slovenskim cerkvam v takem številu kot na samo Veliko noč, ali vsaj poznali Boga in Odrešenika....

.....In potem je prišla pomlad. V zgodnjem jutru poslušam ptičje petje v dolini za domačim vrtom. Nad visokim drevjem se vzpenja nov dan, v rožnato zarjo in mehke oblake ovit... Spominjam se dni, ki prinašajo daljne odmeve večne slovenske kulturne pomladi..

ODMEV SLOVENIJE

30. aprila, v nedeljo popoldne v cerkveni dvorani na Brown's Line, smo prisostvovali nastopu 54 mladih pevcev in pevk in dvajsetih instrumentalistov. Pod vodstvom pevovodje, č. g. Tomaža Mavriča in glasbenega vodje g. Andreja Pahulje so predvajali koncert narodnih, umetnih in verskih pesmi.

V prvem delu so nastopili najmlajši iz Otroškega kotička, ki ga vodijo ge.

Mili ULčar, Mirjam Ferkulj in Marinka Pahulje-Lahey. Pesmi ljudske vsebine: Sirota jaz okrog blodim, Čuk se je oženil; verske: Dajte mi zlatih strun, Rojen je otrok, Ko spoznali bodo, Ave verum Corpus; umetne: Gorenjska zdravica, Nocoj pa, oh, nocoj, Koncert; črnske duhovne: Let us break in Amen.

Orkester je izvajal priredbe Memory (iz moderne opere "Cats"), O'! man river (iz filma Showboat) in Waltz of the Flowers (Tchaikowsky).

Koncert nam je prinesel edinstveno kulturno doživetje. Če upoštevamo, da so vsi nastopajoči z voditeljem č. g. Tomažem in g. Pahuljem rojeni izven matične domovine svojih staršev, da za pevske vaje žrtvujejo mnogo nedeljskih večerov, zaslužijo vse naše priznanje in spoštovanje za njihov prispevek k ohranjanju Slovenske kulture v Kanadi. Vsem mladim umetnikom želimo mnogo poguma in uspehov na poteh v široko obzorje pevske in glasbene kulture.

DIVJI LOVEC

22. aprila pri Mariji Pomagaj, 13. maja pri Brezmadežni. V svoji triinštirideseti sezoni je Slovensko gledališče v režiji g. Vilija Čekute oživelo našo prvo umetniško dognano romantično igro Divji lovec, ki jo je spisal Franc Saleški Finžgar. Je tipična zgodba slovenskih kmečkih ljudi, posebno fantov, ki se upirajo vsaki gosposki. Pomembnost teh predstav je v mladih

igralcih, ki prvič nastopajo v oderskem dogajanju večdejske igre. Igra je dobra šola za bodoče igralce in poročstvo, da bo slovenska beseda po novem rodu živela na naših odrih v Kanadi. Namen Slovenskega gledališča je posredovati te vrste kulture čim več slovenskim naselbinam po Kanadi. Tako bodo gostovali v jeseni v Hamiltonu in v Montrealu.

Walkathon

21. maja na Slovensko letovišče. Pomoč slovenskemu starostnemu domu Lipa. Neutrudni g. Lojze Babič s svojimi pomočniki je spet prevzel organizacijo. Krasen dan, pomladni zrak in ugodna pot: 35, 20 ali 10 km so zvalili preko 120 parov mladih in starih nog na pot Highway 50 čez Bolton in Palgrave do Slovenskega letovišča, kjer smo po prehojenih kratkih ali dolgih razdaljah zvedeli, da so naši dobri sponzorji obljubili po prvem štetju čez petdeset tisoč dolarjev. Po vseh dosedanjih pohodih je letošnji walkathon dosegel najlepši uspeh. Dom Lipa je za nas vse mlade in stare velika srčna zadeva. Ob vseh teh dogodkih in prilikah spoznavamo in čutimo, kako dobro je živeti v medsebojnem prijateljstvu in združevanju, kako polno in koristno uporabljamo svoj čas in darove, ki nam jih je Bog dal, da ob koncu dneva obstanemo in sklenemo roke: Hvala Ti, moj dobri Bog, za današnji dan in pomoč za vse, kar storim za Tvoje ime in moj slovenski narod.

Anica Resnik

SLOVENIAN RESEARCH CENTER OF AMERICA, INC.

Slovenski Ameriški Institut

29227 EDDY ROAD

WILLOUGHBY HILLS, OHIO 44092 U.S.A.

TONČEK MAJC, prejemnik Slovenske študijske nagrade

Kot že dolgo vrsto let, tako je tudi letos državna univerza v Kentu nagradila najboljšega študenta v slovenskih študijah s Slovensko študijsko nagrado — "Slovenian Studies Award".

Za letošnjega nagrajenca je bil izbran Tonček Majc, ki trenutno zaključuje tretji letnik arhitekture na Kentu.

Tonček je bil rojen v Prekmurju in je skupaj s starši in s pomočjo zavedne in podjetne družine Fujs prišel v Ameriko, ko je bil dve leti star. Pozneje je v Clevelandu obiskoval Slovensko šolo pri Mariji Vnebovzeti in graduiral s častmi na srednji šoli sv. Jožefa, nakar se je vpisal na univerzo v Kentu.

Tonček Majc

Bil je vedno zelo zaveden in aktiven v več slovenskih društvih. Pod vodstvom g. Rudija Kneza je igral pri mladih harmonikarjih, pod go. Edo Vovk-Pušljevo je

plesal pri slovenskem folklornem inštitutu, dve leti pa je bil tudi aktiven v pevskem zboru Krožka št. 2 SNPJ, ki ga vodi Cilka Dolgan. Je tudi član Ameriškega inštituta študentov arhitekture in društva sv. Jožefa KSKJ. Kot vodja skupine je sodeloval pri pripravi nove publikacije Danijela Vieyra o zgodovinskih poslopjih v Haddonfieldu (Historic Houses in Haddonfield—A Preservation Guide). Občasno dela za arhitektsko tvrdko Ivory Tower Architects v Shaker Heights, Ohio.

Letos je bil Tonček izbran tudi za mednarodni študijski program kentske univerze v Italiji in je trenutno v Firencah. Seveda je vključen še v programski knjižici Dneva priznanj dalje na str. 6

Slovenska država posluje tako kot Casa della Providenza v Torinu: NIKOLI NIMA DENARJA, PA ŽE 40 LET IZHAJA! Pridobivajte nove naročnike! Prispevajte k kritju stroškov!

TONČEK
nadaljevanje s str.5

(Honors Day), ki jo vsako leto v čast nagajencev izda Kentska univerza. Tam je za vedno napisano: "Anton Majc - Slovenian Studies Award". Slovenske študije na Kentski univerzi je v poznih 1960ih vpeljal dr. Edi Gobec, profesor sociologije in antropologije, ki prostovoljno in brez plače poučuje tudi slovenščino in druge slovenske predmete. Leta 1974. pa se mu je posrečilo ustanoviti še Slovensko študijsko nagrado, ki jo odteje podeljujejo vsakoletnemu najboljšemu študentu ali študentki Slovenskih študij.

Dosedanji nagajenci so bili: Richard Hlabše (zdaj napovedovalec clevelandske televizije, 1974), Jože Valenčič (1975), Jaka Scherbak (1976), Katarina Hillinger (1977), Marko Sfiligoj (1978), Anton Zupančič (1979), Harry Jaken (1980), Jak Rudolph (1981), Marija Somrak (1982), Violeta Musolin (1983), Silvia Habjanič (1984), Stefka Tomazic (1985), Jrena Lesica (1986), Edvard Srok (1987), in Milica Gobec (1988). Tako je letošnji nagajenec Tonček Majc že šestnajsti v verigi vsakoletnih Slovenskih študijskih nagrad na ameriški državni univerzi v Kentu, Ohio.

Naj omenim še, da je Tonček že večkrat obiskal svoje sorodnike in prijatelje v Sloveniji, med njimi nadebudnega duhovnika č. g. Majca v Mariboru. Je res zaveden, priazen, marljiv in nadarjen slovenski in katoliški mladenič, ki dela čast svojim dobrim slovenskim staršem, vsem svojim dosedanjim učiteljem, in slovenski skupnosti. Gotovo so veseli tudi Fujsovi, da so mu dveletnemu omogočili prihod v Ameriko.

Tončku, njegovim staršem, Fujsovim in učiteljem iskreno čestitamo!

Prijatelji

Potovanje po Argentini.

V preteklem letu je bila slovenska skupnost zadovoljna z nastopi dveh gajajskih zborov in to "Galusa" iz Celovca ter mladinskega zbora iz Opčin pri Trstu. Bilo je to prijetno srečanje zamejcev in nas zdomcev, ki pač imamo veliko skupnega, ker nas vežejo trdna načela Bog, narod in domovina. Oba koncerta sta bila organizirana po obeh slovenskih župnijah in organizatorji so dobri člani obeh slovenskih župnij ki vložijo mnogo truda za slovensko kulturo v emigraciji. Po isti poti je prišel k nam gostovat tudi tržaški oktet pred dvema letoma in pel pri polni dvorani in tudi v nedeljo pri maši. Težko pa je priti zboru ali oktetom iz domovine, kjer jih skrbno pazita KP in SIM, zato jih na turnejah spremljajo Partijci ali odborniki Izseljeniške Matice. Tudi

jim ne dajo dovoljenje, da bi peli po župnijskih dvorinah, ker pač tam ne delujejo "pravoverni" Slovenci. V domovini pa toliko govorijo o skupnem kulturnem prostoru, ki naj druži vse Slovence širom po svetu. Ko pa pride tak oktet gostovat v tuje države jim konzulat prepove, da bi pel v naših domovih ali dvorinah. Tako se je zgodilo Ribniškemu oktetu v preteklem letu, ko je gostoval po Južni Ameriki in mu je bilo prepovedano nastopiti v domovih slovenske politične emigracije. Končno, metode so iste, partija lahko širi svoje ideje kjerkoli, mi pa naših demokratičnih ne smemo doma v domovini. Kljub temu, da niso smeli peti v naših domovih, jih je prišla poslušat v argentinsko koncertno dvorano tudi naša politična emigracija, ki je stoji dolgo časa ploskala oktetu, ko so zapeli Prešernovo Zdravljico. Torej bila je skupna zaveza med občinstvom in oktetom, ter je neko deklet izročilo oktetu šopek rož v imenu Slovenske Kul. Akcije. Torej končno rečeno, dolga roka Notranje uprave in Izseljeniške Matice, sta preprečile oktetu, da bi tudi našim emigrantom prinesel s pesmijo konček domovine v lastnih domovih! Žalostno, toda resnično, da se po 43letih rdečega vladanja v domovini, ki je trenutno gospodarsko na tleh in so tudi Partiji dnevi šteti, ne morejo kulturniki in oblastniki zediniti in sprejeti ustavo, ki naj bila na demokratični podlagi zavednih in vernih Slovencev!

Oba z ženko sva obiskovala te slovenske domove in z veseljem poslušala mladino, ki se je med seboj pogovarjala v lepem materinskem jeziku. Ker pa sva bila tam v poletnem času, nisva bila prisotna pri nobeni kulturni prireditvi, obiskala pa sva z bratom in sva kinjo prelepe Bariloche ob čileanski meji, kjer živi tudi lepo število Slovencev. Tudi v Miramaru, ki leži kakšnih 500 km južno od B.A. ob morju sva obiskala več znancev, ki so se tja preselili in uživajo tam svojo pokojnino in jesen svojega življenja. Proti koncu najinega bivanja v Argentini, pa so gverilci (komunisti) napadli v zgodnjih jutranjih urah vojašnico, kjer so spali mladi rekruti stari 18 ali 19 let, da bi odslužili svoj vojaški rok. Bili so tam komaj nekaj tednov, ko jih je doletela ta nesreča.

Komunisti so bili dobro pripravljeni in z modernim ruskim orožjem ter ostrostrelci po strehah okoli vojašnice. Ker po "zakonu" vojska takoj ni smela intervenirati in je le policija obkoli la vojašnico, je bilo že precej mrtvih in ranjenih. Končno je vojska le

dobila uraden ukaz od predsednika vlade Alfonzina in je v dveh dneh zadušila s tanki krvav odpor gverilcev v poslopjih, preje lepo negovane vojašnice. V družbi vojaškega kurata smo si na hitro ogledali te ruševine in tudi bolj po tanko izvedeli, kako so se vtihotapili komunisti v prostore vojašnice. Rezultat dva in pol dnevne revolucije je bil žalosten: 38 mrtvih in preko 50 ranjenih! Zopet en dokaz, kako komunisti delujejo in na silno vsiljujejo narodom svoje ideje. Če pa narod ni poučen, se seveda teh idej hitro oprime, ker mu obljubljajo "svobodo in lepšo bodočnost!" Ker pa je v Argentini še vedno veliko revščine, to po lastni krivdi, ker nočejo delati, zato so tla za revolucijo vedno ugodna.

Kmalu so minili štirje tedni in treba se je bilo pripraviti za povratek v Toronto. Spomini na Argentino pa bodo ostali neizbrisani, kajti na splošno narod sam je priazen in gostoljuben, posebno pa vsi moji sorodniki in prijatelji s katerimi sem se srečal.

Blaž Potočnik

S. I. M. :

DA ALI NE ?

Prvič v zgodovini slovenske emigracije v Kanadi se je zgodilo, da se je v cerkvene prostore vtihotapil pevski zbor iz Slovenije, pod pokroviteljstvom (kontrolno!) tovarišev SLOVENSKE IZSELJENSKE MATICE.

Ne bi nasprotovali takim obiskom, če jih ne bi organizirali funkcionarji SIM-a, za katerega je splošno znano, da je podaljšana roka komunistične Partije in njene tajne policije, naslednice zloglasne UDBE in OZNE, ob omembi katerih marsikomu zavre kri.

Ni še dve leti odkar je sedaj že pokojni dr. Ciril Zebot, eden najbolj priznanih ekspertov jugo-komunizma, na Slovenskem dnevu v Boltonu sicer odobral sodelovanje izseljencev s kulturnimi, znanstvenimi in administrativno uradnimi organi Republike Slovenije, A ODLOČNO ODKLONIL VSAKO SODELOVANJE S SIM-OM, ki pod pretvezo kulturnega in socialnega dela skuša nadzorovati slovensko emigracijo in jo izrabljati v svoje propagandne namene. Pri tem delu mu pomaga peščica zmehčanih hrbtenic, ki iz bolešno-ambicioznih ali sebično-materialnih razlogov izvaja prisilo nad slovenskimi emigranti, da ti skupno z njimi hvalijo, zagovarjajo in podpirajo razkrajajoči se jugoslovanski komunistični režim v domovini, v času, ko ga doma večina mrzi če že ne sovraži. Kot je dejal neki (ekonomski, ne politični!) emigrant: "Tisti Slovenci v Torontu, ki hvalijo jugo-

slovanski komunistični režim v času, ko so doma vsi proti njemu, so budala!" Pri tem pa dajejo oporo peščici stremuhov, in zavirajo napore resnično demokratično čutečih narodnjakov v domovini. Pomilovanja in posmeška vredni se ob takih prilikah kažejo nekateri nekdanji prenapeti priganjači ideoloških elitnih organizacij, ki s svojim neracionalno-vsiljivim obnašanjem rinejo v ospredje in tako pljujejo na svojo preteklost. Človek bi sklepal, da delajo to iz nesebične hvaležnosti do jugoslovanskega režima "proletarijarcov", ki je povzročil, da sedaj uživa življensko blagostanje v demokratski Severni Ameriki, ki jih je sprejela kot politične "Displaced Persons", česar se pa danes sramujejo!

Slovenska župnijska poslopja v Torontu je v glavnem zgradila peščica političnih emigrantov, iz hvaležnosti, da jih je božja Previdnost obvarovala pred kruto usodo Kočevskega Roga. V to delo so vložili na tisoče ur brezplačnega, težkega dela v letih, ko so Titovi komunisti, po Stalinovih metodah, v Sloveniji pobijali verne Slovence, med njimi nad 70 duhovnikov, zapirali in vlačili v kazenska taborišča duhovnike, redovnike (in njih sobrate) razpuščali in pregnali redovnice, zaplenjevali cerkve in cerkveno lastnino, odpravljali stoletja stare cerkvene praznike in krajevna imena, ki so vsaj malo dišala po veri, postopali z vernimi Slovenci kot s tretjerazrednimi državljani, ki iz strahu, da ne bi zgubili državnih služb, niso upali opravljati verskih dolžnosti v domačih cerkvah, ampak skrivaj v sosednih, ki niso upali nositi svojih otrok javno k krstu; končno uzakonili obvezno poučevanje brezbožne marksistično-leninistične ideologije od osnovnih, do višokih sol. Sedaj, po štiridesetih letih pa taisti komunisti nimajo sramu laziti okoli slovenskih fara, riniti v njihove organizacije v upanju, da bodo čez čas spremenili ta verska središča v domove veseljačenja in v centre svoje propagande.

Pod pretvezo kulturnih in dobrodelnih akcij skušajo izvajati kontrolo nad vsemi emigranti, da bi s tem pokazali režimu v domovini svojo zvestobo. Mi pa vemo, da je vodstvo v Ljubljani poslalo "ultra sound" komunistu Ortega v Nikaragvo v času ko je tukaj v Torontu nabiralo denar za tak aparat za ljubljansko bolnišnico. Tudi smo brali izjavo ravnatelja mariborske bolnišnice, g. Toneta Kranjca, da je ta, največja bolnišnica v Jugoslaviji edina, ki posluje brez izgube. Čemu torej podpora?

Tudi opazamo, da isti ljudje zadnje čase kažejo izredno zanimanje za starostni Dom Lipa! Zakaj? Kako iskreni so v svojem "kulturnem" delu se je pokazalo lani v Argentini, ko Ribniški oktet ni smel, po ukazu SIMa, nastopiti v prosvetni dvorani slovenskih političnih emigrantov. V Torontu pa silijo vanje! Tisti, ki poznamo razmere v New Torontu vemo, da je zgradilo cerkvena poslopja pri Brezmadežni le kakih 56 družin. Ali so se trenutni upravniki teh zgradb posvetovali z graditelji ali njih zastopniki, predno so dali na razpolago te prostore komunistom? In to ravno v mesecu maju ko se vsako leto ponovno odpro srčne rane ob spominu na majske dneve leta 1945!

Ironija časa se je poigrala z datumom: koncert je bil 8. maja, v času, ko je na Kongresnem trgu v Ljubljani protestiralo nad 40.000 demokratskih Slovencev proti režimu in njega zagovornikom, kot je SIM.

Slovenci v Torontu do sedaj nismo bili poznani niti pri cerkvenih, niti pri civilnih oblasteh kot zagovorniki protiverskega in nedemokratskega političnega sistema. V New Torontu smo živeli 27 let v mirnem sožitju, ki ga je 8. maja prekinila velika razpoka, ki utegne razbiti to miroljubno farno življenje. Ali se upravniki zavedajo, da velika večina udeležencev tega koncerta nima nedeljskih kuvert, ker se držijo kilometre daleč od cerkve med nedeljsko službo božjo? Pošteni, zavedni Slovenci! Ne obiskujte prireditev, ki jih organizira Partija! Slovenska opozicija v domovini ni vesela tistih, ki dajejo moralno oporo diktatorskemu režimu! Podprite raje s protesti napore demokratov v Sloveniji! Zaslepljenci in tisti, ki "se ne zanimate za politiko", spreglejte in zapustite potapljačo se barko da ne boste osmešeni delili usode njenih resničnih brodolomcev! Ali ne slišite kako buči po svetu? Ljudje hočejo biti svobodni!

Sto tisoč demonstrantov v Sloveniji mora imeti razlog za take proteste! Ob tej priliki bi bilo dobro enkrat za vselej razčistiti vprašanje, kdo in kaj so nekatere takozvane plesne skupine v Torontu. Če so to pomladki SIM-a, naj vadijo v simovih prostorih! Če so pa cerkvena društva, naj pa ne hodijo plesat na komunistične piknike v Škofjo Loko, kraja nepozabnih grozot revolucije.

Vedno znova slišimo: "Pozabite in odpustite!"

dalje na str.8

BITI ČLAN HRANILNICE JE V KORIST TEBI
IN V POMOČ PRIJATELJU

SLOVENSKA HRANILNICA IN POSOJILNICA
JANEZA E. KREKA V TORONTU

Vam nudi vrsto bančnih uslug. Pogoji za raznovrstna posojila
so zelo ugodni. Obresti na hranilne vloge so konkurenčne.

PREMISLI - POSTANI ČLAN

URADNE URE

646 EUCLID AVENUE

TEL. 532-4746

PONEDELJEK - SREDA
TOREK, ČETRTEK, PETEK
SOBOTA

10 a.m. - 4 p.m.
10 a.m. - 8 p.m.
10 a.m. - 1 p.m.

747 BROWN'S LINE

TEL. 252-6527

TOREK
ČETRTEK, PETEK
SOBOTA

5 p.m. - 8 p.m.
1 p.m. - 8 p.m.
9 a.m. - 12 noon

Župnijska hranilnica in posojilnica "Slovenija"

Vam nudi razne finančne usluge: Posojila za hiše,
avtomobile, potovanja, študij itd. Vaši prihranki pa se
obrestujejo po najvišji možni stopnji.

**Poslužite se naše
slovenske finančne ustanove!**

URADNE URE

na Manning Ave., Toronto

Torek - sredo 10 a.m. - 3 p.m.
Četrtek - petek 10 a.m. - 8 p.m.
Sobota 10 a.m. - 1 p.m.

Tel.: 531-8475

na 739 Brown's Line, Toronto

Torek - sredo 10 a.m. - 3 p.m.
Četrtek - petek 12 p.m. - 8 p.m.
Sobota 10 a.m. - 1 p.m.

Tel.: 255-1742

v Hamiltonu pri sv. Gregoriju Velikem

Vsak petek od 4h do 8h zvečer.
Sobota - 10 a.m. - 1 p.m.

Tel.: 561-9952

KNJIGE IN REVIJE

USODNE ODLOČITVE

Prof. Franc Bučar

Knjiga je zbudila veliko zanimanje. Obravnava revolucijo, kar potrjuje močno pozornost v domovini za še vedno nepojasnjena dejstva te tragične dobe. Pisec pravi, da vsebina ne bo vseč režimu, ker osporava njegovo legitimnost in da tvega z objavo svojo osebno varnost. Knjiga, po Bučarju, tudi ne bo zadovoljila nasprotnikov režima. Ti ne uvidijo svojih napak in za mnoge teh naj bi se čas ustavil leta 1945.

Pisec, bivši partizan, častnik OZNE, podrobno analizira Partijo v letih 1941-1946, njeno nadoblast, od vsega začetka, nad sopotniki, katere je porinila v njeno "vseslovensko" OF. Pisec ne dvomi, kdo je povzročil državljansko vojno: "državljanska vojna se je dejansko začela s sklepom partije, da ona kot edina stranka prevzame oblast". (Str. 74). Mučenja in grozodejstva: pisec si ne more razlagati množičnih mučenj nad nasprotniki revolucije - (str. 81). Pisec ni povsem točen, ko pravi, da je to partija skrivala in o tem naj bi se samo sušljalo. Poznavalci komunistične ideologije dobro vedo, da je javno mučenje, sramotenje nasprotnikov pred likvidacijo samo, vključeno v njeni taktiki.

Avtor ponavlja lažno sliko partizanske borbe proti okupatorju. Šlo je v veliki večini za nesmiselno izzivanje. Mikuževa zgodovina in poplava drugih knjig napisane pod režimom pri opisovanju tisoč in več "akcij" ne omenjajo ene same akcije, ki bi bila vojaško pomembna. Proslave v Sloveniji se vrste okrog treh glavnih partizanskih borb: Rašica, Drazgoše, pohod XIV. divizije na Štajersko. Nobena teh akcij ni imela vojaškega pomena in izgube so bile tako velike, da bi morali odgovorne postaviti pred sodišče. Pisec to potrjuje na str. 70: "škoda je bila neprimerno večja in v nikakršnem razmerju z zlom, ki ga je partizanska akcija sprožila". Med vojno v Sloveniji ni bilo resnih sabotaž. Pomislimo samo na borovniški viadukt; Nemci so pričakovali porušenje in so zato predčasno zgradili krožno progo. Končno so ga morali Angleži zbombardirati. Slovenska industrija tako kot česka se je med vojno (Maribor, Jesenice) okrepila in je delala s polno paro do marca 1945.

V opcijah, ki jih je opozicija 1941-45 imela, pisec omenja drugo oboroženo ilegalo, ki bi se borila proti okupatorju in proti partiji. Ta opcija bi bila možna samo v začetku poletja 1941. Proti koncu 41. leta so rdeči teror in represalije okupatorjev to

opčijo onemogocili. Druga opcija masovnega vstopa v OF ni bila mogoča. Partija obeh večinskih strank ni vabila v OF in bi vsako pomembno infiltracijo s trdo roko preprečila. Bivši politiki so, po izgubljeni vojni, povsem pravilno sprejeli težko okupacijo in v tem okviru z mednarodnimi določili dovoljeno sodelovanje za edino pravilno pot. Nesmiseln in prezgodnji prevrat in zgubljena vojna so Slovenijo in Jugoslavijo izločili iz kake možne vojaške opozicije nacistični Nemčiji. Pomemben in zaveznikom koristen vojaški doprinos na tem teritoriju je bil v letih 1941-44 nemogoč, nesmiseln in zločinski.

Predvojni slovenski politiki, s svojimi odklonilnimi stališči do okupatorjev, so bili vsi povezani s številnimi ilegalnimi organizacijami in pobeglo vlado. Okupator je to vedel in prav zato toliko časa ni pristal na ustanovitev odločne domače obrambe proti rdečemu terorju. Tudi pri vaških stražah in domobrancih je okupator opravičeno sumil, da bi se mogli v danem momentu obrniti proti njemu. Dal jim je zastarelo orožje, kontroliral, omejil njihove akcije in jih tudi zapiral. Ne smemo tudi pozabiti, da je bil namen vseh treh okupatorjev razdeliti in anektirati našo zemljo, zato jim je medsebojna bratska morija prav prišla. Ta zavlačevalen bojkot okupatorja, da ni dovolil domače policijske vojaške formacije, je vzrok, da se ni že leta 1942. nagnalo partizanov iz ljubljanske pokrajine, kot je to storil Nedič v Srbiji in kar omenja pisec na str. 89.

Najmanj prepričevalen je pisec v trditvah: "Splošno razpoloženje - (kdaj: 17. aprila ali 22. junija 1941. leta, ali aprila 1945.?) je terjalo akcijo, v nasprotju s pasivnostjo slovenskih strank, zlasti katoliške, ki so vedno nastopale izrazito spravljivo in kompromisarsko, ter si v stari Jugoslaviji zapravile ugled, ki niso sposobne, niti voljne učinkovito zastopati in braniti slovenske narodne koristi. Do Srbov so se obnašale neobojljivo in pri Hrvatih so si nakopale prezir in nezaupanje". (Str. 39.) Gornje trditve so tjavdan vržene, brez zadovoljivo podane in pričakovane argumentacije.

Zanimivo je, da se prof. F. Bučar, bivši komunist in častnik OZNE, ko je v Celovcu maja 1945. v jezuitski kasarni odločal, katere jetnike naj se odpelje v Slovenijo, (na str. 73.) sprašuje: "...zanimivo bi bilo zvedeti, kdo je odločil likvidacijo Natlačena, kakšen je bil postopek, kakšni konkretni zločini so mu bili očitani?"

Točno pa je njegovo gledanje na OF. Malo pomembne skupinice v OF so bile brez moči, podvržene komunistični partiji na milost in

nemilost. Komunisti bi se jih lahko znebili že v samem začetku, vendar tega niso storili, iz enostavnega razloga, ker so jih potrebovali iz propagandnih ozirov. (Str. 95) Naivni Kocbek se je s pristankom na nasilje, nesmiselno izzivanje okupatorja in na umore slovenskih nekomunistov zapisal svoj lastni, nečastni konec. Z zlom se ne da in ne more delati kompromisa (str. 103.) V pojasnilo zgodovinske točnosti dodajam še to, da je slovenska opozicija prišla do gornje ugotovitve že leta 1941/2. to se pravi, celih 46 let pred Bučarjem!

Zločin in krivda. V tem pogledu je še danes doma, celo med dobromislečimi ljudmi, precej nejasnosti. Tako tudi prof. Bučar. Kdaj se je zgodil ta veliki zločin, ki je kriv tragedije, ki mu je sledila. Namen in odločba partije izkoristiti okupacijo za izvedbo revolucije. Absolutna oblast ne glede na žrtve! Začel je rdeči teror. Trajal je že celo leto in povzročil samo v ljubljanski pokrajini čez tisočpetsto mučenih in pobitih nekomunistov. In potem se je šele začelo, kot je povedal starosta slovenskih komunistov, polkovnik OZNE Milan Apih: "Mi smo pripravljali revolucijo, proti temu je nastal upor". Pa revolucijo bi slovenski narod še nekako prenesel, ako ga ne bi komunistična partija biološko in premoženjsko spravila v smrtno nevarnost. Samo to je bistvo tragike leta 1941/45. vse drugo kot npr.: NOB, OF, izdaja, nedovoljeno sodelovanje, črna roka, beli teror itd...so izmišljene, obrobne, nebstvene, tragične zadeve, ki pa bistva krivde in odgovornosti slovenskih, Moskvi in Kominterni vdinjenih komunistov, ne spremenijo!

V knjigi dalje beremo: komunistom so naprtli odgovornost za zločine, ki niso bili majhni; ukazalo jih je partijsko vodstvo, izvrševala pa peščica socialnih oz. moralnih zavržencev. Vendar zgodovinska statistika govori drugače: v VOSu je bilo medvojno 25% partizanske sile in v načrtovanih pobojih so radi ali neradi sodelovali vsi partizani. V množičnih pobojih maja in julija 1945. leta pa je bila soudeležena cela slovenska partizanska sila. Takrat so vsi komunisti ploskali in nobenega ni bilo med njimi, ki bi si zastavil vprašanje: "Ali je to množično pobijanje zavednih Slovencev - protikomunistov na mestu, primerno, dovoljeno in sodnijsko upravičeno?" V majski, junijski, julijski tragediji 1945. leta je bila soudeležena cela partizanska sila. Da gre tu za neko odgovornost citiram Bučarja samega. Mladina, 16.IX.88/4: "Vsi nosimo odgovornost za vsa dejanja organizacij, v katerih smo sodelovali od leta 1941. Brez tega priznanja ne moremo priti do narodne sprave, brez te pa za nas

dalje na str. 8

USODNE ...

nadaljevanje s str. 7

kot narod ni preživetja." Torej....

Nihče ne more zanikati dejstva, da je bila partizanska vojska izključna domena komunistične partije. Drugo vprašanje, čeprav samo teoretsko, je, koliko je bilo partizanov, ki so bili s srcem pri stvari. Poznavalci takratnih razmer v Sloveniji ugotavljajo, da je bilo partizanskih prostovoljcev le kakih 15%, ostali pa so bili večinoma prisilni mobiliziranci, begunci, oportunisti. Kako slabo so se počutili, zopet pove statistika, da je do 66% partizanov ob eni ali drugi priliki dezertiralo. Domobranci in četniki so krepili svoje vrste s pobeglimi partizani.

Bučarja na koncu zanese, ali pa taktizira, ko pravi: "partizani se niso bojevali samo za novo družbeno ureditev, ampak predvsem za narodno osvoboditev, protikomunisti pa so se borili za stari družbeni red, ki je izginjal z zgodovinskega pozorišča. Kar se tiče "starega družbenega reda" pa to ni nič drugega kot demokracija, ki nikdar ne zastari. Ako bi domobranci in četniki uspeli, bi nas ta "stari družbeni red" postavil v

politični, osebni in gospodarski svobodi v položaj, recimo, Italije in Avstrije. Tam smo pa bili že pred vojno! Ker nam usoda ni bila naklonjena, se mora današnja slovenska opozicija v domovini boriti proti diktaturi komunistične partije; to pa je povsem isto, kot je to poskusala opozicija v letih 1941/45.

Prof. Franc Bučar, razočarani komunist, ne pa še povsem razočaran partizan, se tudi v tej knjigi ne otrese hipoteke partizanstva. Zavestno ali podzavestno išče, brez uspeha, neko opravičilo. Predočiti poskuša nemogoče prilike v prvi Jugoslaviji, kar naj bi opravičilo novi družbeni red in slovenski medvojni opoziciji pa, brez primerne pojasnila, kako je do tega prišlo, naprtiti pečat nedovoljenega sodelovanja z okupatorjem. Podobno zadržanje vidimo tudi pri M. Djilas, ki na vse pretege obsoja razrvano komunistično družbo, ki jo je pomagal ustvariti in, ki na stavljena vprašanja, ali obsoja revolucijo in s tem svoje sodelovanje z njo, mu zmanjka besedi. Po sredi pa ni nič drugega kot ranjen ponos, plehko samoljubje in strah.

Dr. Peter Urbanc

NOVI RAZGOVORI IN RAZGLEDI

Kanadski Research Centre for Slovene Culture je oživil nekdanje Razgovore in razglede, ki so jih pisali in izdajali v letih 1955-1957 slovenski izobraženci v Torontu s sodelovanjem poedincev tudi iz ostalega zamejstva. Izšlo je 10 števil s skupno 166 stranmi.

Namen obnovljenih "Novih razgovorov in razgledov" je služiti kot nekaj dopisni seminar vseh slovenskih izobražencev za razpravljanje o slovenskih kulturnih problemih ob očitni večji prelomnici časa.

Vsebina prve številke (47 strani): Za uvod

Potreba po novih zornih kotih

Filozofija konkretno živega (R. Gardini)

Razgledi: Usodne odločitve (F. Bučar), Čas za dejanja (M. Strong), Nad sredino (H. Pfeil), Podivjani individualizem (R. Bellah), Univerze ne opravljajo svoje naloge, da bi učile (J. Billington), Sodotni cilji (L. Gabri- el).

Knjižna polica: Perestroika (M. Gor- bacov).

Faberki: Razlika med ZDA in Japonsko, Bogati postajajo bogatejši, reveži revnejši, Računalniki na pohodu v ZDA, Delovne ure v ZDA se spreminjajo.

+Dr. Ciril Zebot, Razvoj krščanske Evrope (ponatis predavanja iz l. 1940) Naši umrlji: Joseph Mantuani in dr. Ljudmila Dolar Mantuani.

Opombe k objavljenim spisom kot tudi samostojni prispevki, ki so v skladu z namenom revije, so vedno dobrodošli.

Urednik (in upravnik): Rudolf Čujes, 26 Xavier Drive, Antigonish, N.S., B2G 1G9

Revija je na razpolago brezplačno vsem, ki se za tako delo zanimajo.

Prostovoljni prispevki za kritje stroškov tiska in poštnine so seveda dobrodošli.

S. I. M.:

nadaljevanje s str. 6

Pozabiti je težko. Reke nedolžno prelite krvi bodo ostale zapisane v slovenski zgodovini še tisoč let!

Odpustili bomo pa takrat, ko bodo v domovini vrnili čast zavednim in vernim Slovincem, ki smo se borili za svetle ideale (ne za oblast!) in postavili spomenik - križe - na grobove junakov na Kočevskem Rogu.

Eden izmed 56-ih.

NAROD VE ZA KAJ JE SLO
1941-1945. leta:

Delo 12. nov. 88 je povzelo po Taboru 1/2/89. pismo uredniku nekega Ivana Križana iz Murske Sobote: "Ako bi absolventi Stalinove šole narodom Jugoslavije nalili čistega vina, ako ne bi bilo v letih 41/45 usodnega bratomornega klanja ... bi danes bila Jugoslavija primerjalno enaka ali celo boljša kot recimo Avstrija, Italija..."

Štirinajsta številka Mladine je bila zaplenjena, ker je kritizirala brutalno postopanje jugo-armade s prebivalci Kosova. Ista številka je tudi objavila nezadovoljstvo nad nenadnim vpoklicom nad 130 mladih Slovencev v aktivno vojaško službo. Te so namreč v veliki tajnosti "rekrutirali" v noči na 5. april, jih skrivno prepeljali na postajo v Zalog od tam pa proti jugu... na Kosovo. Slovenci so bili mnenja naj kosovski problem rešujejo prizadete strani in da naj se armada ne poslužuje slovenskih mladeničev pri opravljanju umazanega dela. Nevtralni viri poročajo, da je bilo tiste dni na Kosovem ubitih nad 140 ljudi, ne pa 25 kot so objavili uradni viri.

Odbor za zaščito človekovih pravic na Kosovu je poslal skupščini SFRJ poziv, ki ga je podpisalo tudi nad 30 kolektivov iz Hrvatske in Srbije. Ena med zahtevami tega poziva je tudi za "čimprejšnjo vrnitev rezervistov in miličnikov, ki so bili iz Slovenije poklicani proti volji slovenskega naroda".

Ljubljansko Delo poroča 22. aprila, da bo Nova revija začela izdajati Zbornik Tineta Hribarja s tematiko "Slovenska državnost". Avtor sedmih razprav pravi: "Gre mi za konstituiranje Slovencev kot nacije v modernem pomenu besede, kar pomeni uresničenje naroda s samostojno državo. Če nimamo institucije (države), si v modernem svetu nemočen" in opozoril je na sedanje mesto Slovencev v SFRJ.

Slovenska državnost prinaša razprave Nov lik aktivnega slovenstva, Duhovna prostost Slovencev, Slovenska državnost, Gentilizem in antigentilizem (gre za tekst z zanimivo opombo, v kateri historičnega materialista Tarasa Kermaunerja razglasa za Javorška osemdesetih let), nova slovenska ustava, Na Slovenskem smo mi gospodar in Slovenska država kot sistem, izšle pa so v 1000 izvodih. Na tiškovnem sestanku se je razvila živahna aktualnopolitična razprava (»zmotil« jo je le France Bučar, ki je planil na prizorišče v DSP s šopom osemstranske Demokracije SDZ kot zametka prvega slovenskega alternativnega dnevnika). Hribar pa je kritiziral tudi nedavni »pogajanje doma« s stališča slovenske državnosti, ker se je alternativni priključila slovenska uradna politika tako, da se je umaknila v kulturo, nič pa ni naredila v sami politični sferi.

JANEZ STREHOVEC

P R I S P E L A

JE

NOVA POŠILJKA

DR. ŽEBOTOVE KNJIGE

NEMINLJIVA SLOVENIJA

Naročila sprejemata:

Na Zapadnem delu Toronta:

ing. Ciril Pleško, Tel. 251-3510

Na Vzhodnem delu Toronta:

dr. Avguštin Kuk, Tel. 439-8387

Cena trdo vezane NS je Kan.\$ 35.00

" mehko " NS je Kan.\$ 25.00

UREDNIKU PIŠEJO:

American Slovenian Heritage Club, Inc.
of Illinois

Peoria, Ill. April 24, 1989

Spoštovani g. Jamnik:

Priloženo vam pošiljam ček za \$ 15.00 kot naročnino SD za tekoče leto 1989.

Vsebina lista mi je zelo ustrezajoča in v skladu z mojo politično tedenco. Moram pripomniti, da sem jaz prvi podpisal listino o ustanovitvi Slovenske narodne zveze z g. Vinkotom Geretič in sodeloval z njim z dopisi v Slovenski Državi. Korda bo le prišel čas, da se bo ideja SD uresničila in Slovenija prešla v okrilje zapada "Združene Države Evrope." Nadaljujte delo začeto v Čikagi do te uresničitve.

Pozdravljeni,

Stanley Krysus
2013 W. Cushman Ct.
Peoria, Ill. 61604 US

MLADINA ŠT. 15, 21. april 1989

POEZIJA TEDNA

Slovenski rezervisti, vsi domov!

CIVILIST

Kam greš, Sloven'c, kaj mahaš v slovo?
Izlet al' biznis, vljudnostni obiski -
kaj kliče te na pot? Prijatelj v stiski?
In kaj otiraš solze si z rokó?

VOJAK

Prejoi, na Kosovo me vojska pelje,
da obut v težke pešadinske čizme
bom priča te morilske kataklizme,
da narod se albanski končno znelje.

CIVILIST

Kako? Pobijal boš albanske brate?
Mar niso dobri s tabo? Naj živijo!
Zakaj podpiráš srbsko agresijo,
ki hoče narod postrojiti' pred avtomate?

VOJAK

Saj ni tako! Veš, jaz sem rezervist,
dobil poziv sem na vojaške vaje.
Hudo mi je, ko grem tja v daljne kraje,
ker v bistvu sem razumen pacifist.

CIVILIST

Ubogi revež, solze si posuši!
Kaj češ, ubogati moraš zdaj despota,
to gnusna je sovragova zarota -
upor je smrt, pokorščina smrt v duši!

VOJAK

Ni res! Ti moraš se postaviti' zame!
Če že molči Stanovnik, stara šleva,
glas javnosti zato naj bolj odmeva!
Naj vsakdo za pravico se zavzame!

CIVILIST

Res, prav imaš! Zdaj čas je za protest,
za ultimato oblásti, naj izsili,
da boste kmalu se domov vrnili.
Ne damo Slobi se okrog prinesit'!

CHORUS

Slovenski rezervisti, vsi domov!
Nihče ne bo za Srba tvegal glavo:
Slovenec gine le za očetnjavo,
za blagor svojih svobodnih rodov!

Zložil OTON PLATON